

Andra Söndagen i Jultiden

Herrens frälsning skall uppenbaras

Mika 4:1-5; Kol 2:6-17; Luk 2:22-32; Ps. 24:1-6

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Förra söndagen, första söndagen i Jultiden, betraktade vi den nyfödde där han låg på strå. Vi sade: Lagg nu den enfödde i ditt hjärta. Låt Hans puls bli din. Låt Hans blod förenas med ditt. Du har nu tagit in Jesu liv i ditt. Du har nu kungligt, om än skört, blod i dina ådror och du har tagit på dig att vårda detta ömtåliga.

I Evangeliet idag möter vi Simeon i samband med att Jesus bärs in i templet. Vi hörde hur Simeon tog barnet i sina armar och prisade Gud och sade:

"Herre, nu låter du din tjänare gå hem i frid, så som du har lovat, för mina ögon har sett din frälsning som du har berett inför alla folk: ett ljus med uppenbarelse för hedningarna och härlighet för ditt folk Israel."¹

Och vi läser på nytt, antifonen till söndagens Intróitus-psalm:

"Idag skall ni förstå att Herren skall komma till er räddning, och i morgon skall ni skåda hans härlighet."

Här finns ett före och ett efter; ett då, ett nu och ett kommande. Ett förflutet som töms på synd i ett nu för att vi skall kunna leva med honom sedan, i det kommande.

Antifonen är hämtad ur 2. Mosebok och lyder, i sin helhet: "I kväll kommer ni att förstå att det är Herren som har fört er ut ur Egyptens land (alltså ut ur slaveriet), och i morgon skall ni se Herrens härlighet." Det gamla förbyts i nytt och natten; natten då folket påbörjade uttåget ur Egypten, men också natten då vår frälsning föddes, är det som skett för vår skull. Imorgon skall vi se Herrens härlighet. Men nästa mening lyder: "Herren har hört hur ni knotar mot honom."²

Adventstiden har precis varit, med den saliga väntan på ljuset. Och med Juletidens början firades ljusets ankomst. Vad händer därefter bland människorna? Jo, sedan frågas varför det är så mörkt.

Vi väntar på Sanningen. Vi firar Sanningens ankomst. Och sedan fortsätter vi leva i förnekelse som om det aldrig hade hänt. Väntan är hoppfull. Festen är kul men sedan det har blivit vardag slocknar fromhetens lampa.

¹ Luk 2:28-32

² 2 Mos. 16:6b-7b

Jag hörde ett radioprogram härom kvällen. Det var ett alldeles förfärligt radioprogram att lyssna till. Inte för att det var elvaåringar som intervjuades om frågor som rör livet och livets mening, om deras syn på livet. Men svaren: Dessa barn, som var oerhört välartikulerade, slängde sig med en mängd s.k. ”kloka sentenser” och ”vishetsord”. Men allt kretsade kring Jaget, min lycka och att ha kul. Meningen med livet, sade de, är att ha kul. Här och nu och hela tiden. Ständig lyckomaximering. Valet i varje givet läge är det kuliga.

Nej, det var inte elvaåringarna i sig som var det förfärliga utan källan till deras ”klokskap”. Vad de sade, eller rättare sagt upprepade; reproducerade, har en rot. Deras källor är inte grundade. Det är deras lärare, som jag förmodar är deras föräldrar, som överför denna ytliga jakt på lyckorus och ger det värde av att vara meningen med livet.

Den helige aposteln, som vi hörde i dagens epistel, talar också till oss då han säger att ”Liksom ni tog emot Kristus Jesus som Herren, så lev i honom, rotade och uppbyggda i honom och grundade i tron i enlighet med den undervisning ni fått. Och låt er tacksamhet flöda över. Se till att ingen fångar er med den tomma och förrådiska filosofi som bygger på mänskliga traditioner och världsliga makter och inte på Kristus. I honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt, och i honom är ni uppfyllda, han som är huvudet över alla härskare och makter.”³

Med tanke på den syn på livet som ges den uppväxande generationen: vem kommer i framtiden att vilja tjäna som polis, sjuksköterska, vårdbiträde, lärare eller diakon. Vem i framtiden kommer alls att kunna sträcka sig utanför sig själv, sin egen lycka och bekvämlighet? Vem i framtiden kommer att bära mänskligheten och dess värde?

Detta är långt från Guds lag, att ”Varje förstfödd son som öppnar moderlivet ska räknas som helgad åt Herren”⁴

I den kommande Epifaniatiden kommer allt att uppenbaras. Det må vara mörkt nu men då skall vi alla förstå. Låt oss börja med att tacksamheten flödar över. Det är en god början. Låt oss tacka och lova Herren!

³ Kol. 2:6-10

⁴ Luk 2:23